

Szivárvány

2015. NOVEMBER • XXXVI. ÉVFOLYAM • 389. SZÁM

11.

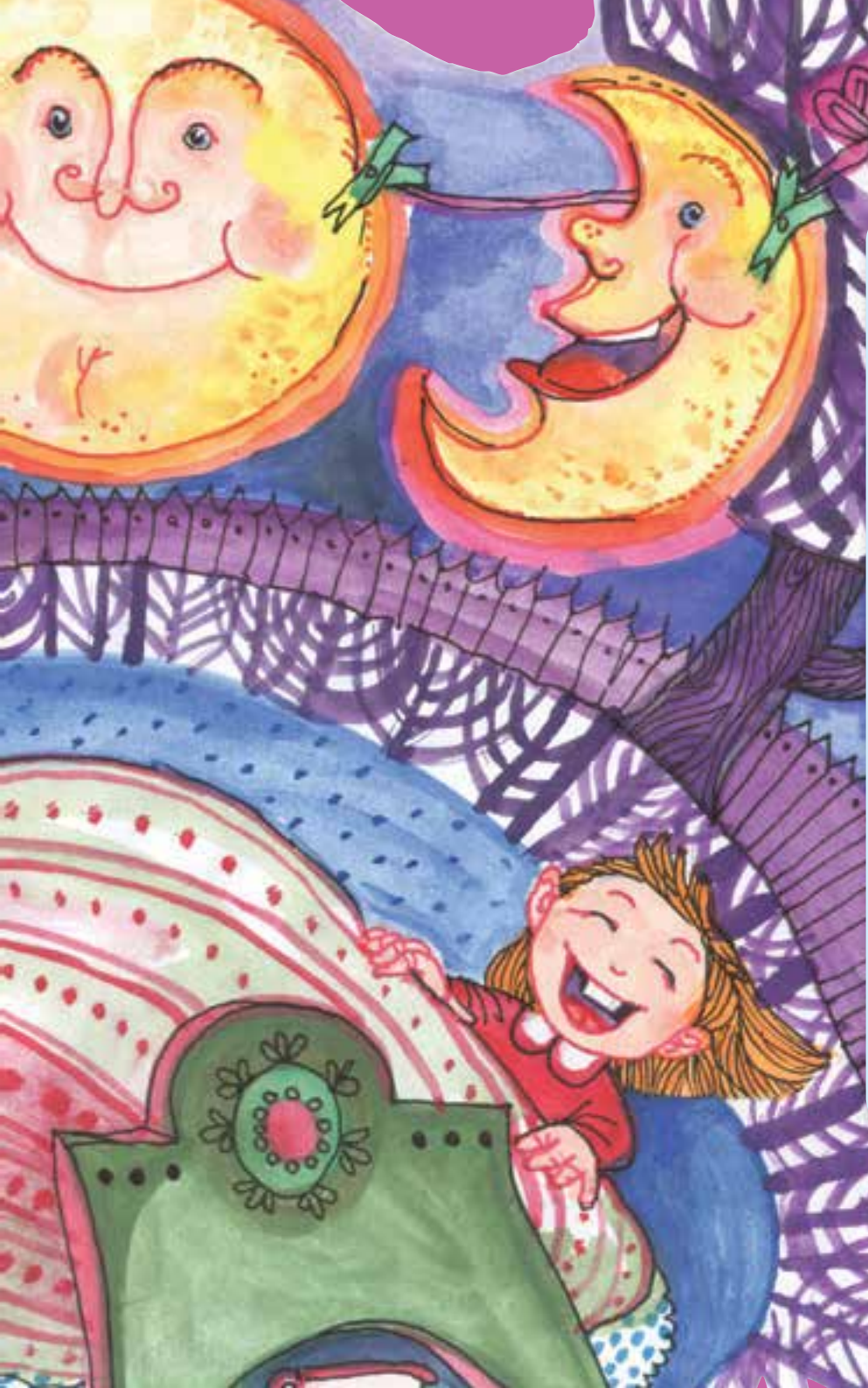
NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Ködös őszi reggel

Ködös őszi reggel
kibújni az ágyból?
Nem hiszem, hogy bárki
megtenné magától.

Amikor odakint
vacog minden állat,
ilyen reggeleken
jókedv sose támad.

Jól tudom, szeretni kell
minden egyes embert,
de én akkor sem kedvelem
ezt a rút novembert.

LÁSZLÓ NOÉMI

Hova lett a csonka hold

Hol volt, hol nem volt,
az égbolt alján nyílt egy bolt.
Polcán se kölnivíz, se szappan:
éji holdat árultak abban.

Aki a fogyó holdat kérte,
annak zokogni kellett érte.
Aki a növény holdat kérte,
annak nevetni kellett érte.

Aki a teliholdra vágyott,
azt elküldték, hogy hajnalig
körülkerítse a világot,

de sírva fakadt, kacagott,
a telihold mind megmaradt,
a csonka hold mind elfogyott.

SZILÁGYI TOSA
KATALIN rajza

SZŐCS MARGIT

Határidőnapló

Sün Benci éppen éjszakai vadászatra készülődött, amikor Harkály Teri megzörren-tette fölötte az ágat.

- Szenzáció! Benci, hallottad a hírt?
- Miféle hírt? – kérdezte a sün kíváncsian.
- Mától kezdve minden állat vegetáriá-nus lesz.

– Az meg mi? Eszik vagy isszák?

– Nem eszik és nem isszák. A vegetáriánus növényevőt jelent.

– Növényevő?! Az oroszlán, a tigris, a farkas, a róka és végül jómagam? Hiszi a piszi.

– Pedig így lesz. Maga az oroszlán döntött így, mert a sok hústól köszvényes lett, és elvásott a foga. Persze azt állítja, hogy merő szeretetből és együttérzésből nem eszik többé állat-testvért. Vállalkozást hozott létre, konzervekkel kereskedik.

A tisztáson rendezte be az irodáját, és munkatársakat keres. Már sokan elszegődtek hozzá. A zebra a titkárnője, a csimpánz az üzletkötője, az antilop a fűnyírója, az elefánt a szállítója. A fizetésen kívül teljes ellátást biztosít alkalmazottainak. A helyedben én is szerencsét próbálnék.

Benci elgondolkodott a hallottakon.

– Nem is rossz ötlet. Ha már amúgy is betiltották a vadászatot, mihez kezhetnék – szólt, és elindult a tisztás felé.

Összegömbölyödve gurult le a lejtőn, hogy hamarabb érjen az irodához. Gurultában tüskéi felnyársalták az avar száraz leveleit. Mire a völgybe érkezett, olyan volt, mint egy mozgó levél-gomolyag.

Az oroszlánt nagy munkában találta. Homlokát fontoskodva ráncolta, pipájából nagyokat pöfékelt, és éppen a következő napi megrendelést diktálta a zeb-
rának, a titkárnőjének:

– Írja, Zenóbia: két mázsa szarvasgomba-pástétom, három mázsa szárított őzlábgomba, négy mázsa galambgomba-pörkölt...

Ekkor vette észre az érkező Bencit.

– Hát ez meg miféle négylábon járó labda? – horkantotta el magát.

– Nem labda vagyok, hanem Sün Benci. Munkát keresek.

– Mondd, mit kezdjek egy tűpárnával? És mi az a sok zörgő vacak rajtad? Értesz valamihez? Tudsz valamit? Azt legalább tudod, hogy hány tüskéd van?

– Háromszázhatvanöt – mondta Benci megszeppenve.

Erre Zenóbia felkapta a fejét:

– Háromszázhatvanöt? És még levelek is vannak rajta. Hát ez kész naptár, egy igazi határidőnapló!

– Határidőnaplopó? – mordult értetlenkedve az oroszlán.

– Nem határidőnaplopó, hanem határidőnapló. Az év minden napjára, minden levélkére feljegyezhetjük terveinket, a megrende-

léseket. E nélkül nem is működhet jól egy vállalkozás – győzködte Zenóbia a főnököt.

– Jó, nem bánom, máris beállhatsz. Mássz fel az íróasztal sarkára – intett az oroszlán Bencinek, majd így folytatta: – Jegyezze fel, Zenóbia, a határidőnaplómba, hogy augusztus 13-ra készítse-
nek elő öt vagon rókagomba-ragut, 19-re hét mázsa medvegomba pürét.

A vállalkozás nagyszerűen ment. Az elefántok alig győzték a szállítást. Az erdei újságok kizárólag a konzerveket reklámozták.

Ám egy október végi estén az elefánt szállítmány nélkül tért haza. Az oroszlán öröngött, és magához kérte a csimpánzt. A csimpánz utánanézett a dolgoknak, és vacogó foggal jelentette:

– A határidőnapló a hibás. Lehullott róla az október 27-i falevél, és nem ment el a megrendelés.

– Adjátok ide azt a határidőnaplót! Szét-tépem, széttééééem.....

Sün Benci a tavaszi záporra ébredt vackában. Még mindig fülében csengett az oroszlán üvöltése: „Széttépem, széttéééem...”

– Micsoda rémálom – gondolta magában.
– De jó, hogy idejében felébredtem!

LÁZÁR ERVIN

A zöld lific

Zsuzsika csöndeskén sírdogált. Mikor jön már az anyukája?

– Már megint az egereket itatod – mondta neki Murmura néni. – Micsoda egy kölök vagy te!? Legjobb lenne, ha elvinne a zöld lific, az ilyen sírós gyerekeket eszik reggelire. Ha bögsz, szólok neki!

Jaj, a zöld lific! A zöld lificnek zöld az orra, zöld a keze, zöld kezén zöld karom, zöldek a hegyes fogai, s mint a viharos, zöld tenger, úgy lobog a zöld haja, s zöld az óriás zsákja is, amibe a Zsuzsikákat rakja.

Zsuzsika abbahagyta a sírdogálást. Jaj, de félt. Ült összeszorított szájjal. Mikor jön már az anyukája?

– Mit ülsz ott, mint egy fatuskó? – mordult rá Murmura bácsi. – Az ilyen fatuskó gyerekeket mind elviszi a konkó. Mars ki az udvarra, mert szólok a konkónak!

Jaj, a konkó! Hallod, hogy duhog? Bumm-bumm! Zuhog-buhog. A föld alatt? Vagy a padláson? Bumm-bumm, a konkó. Akkora a keze, mint egy péklapát, a lába, mint egy halászladik. Jaj, a hóna alá kap, jaj, elvisz.

Kiszaladt Zsuzsika az udvarra, sírni se mert, ülni se mert. Mikor jön már az anyukája?

– Mindig láb alatt vagy – horkantott egyet kinn az udvaron Burbura néni. – Sose hagyod az embert nyugton. De majd jön a mumus, és elvisz. Zutty, bele a fekete zsákjába, ott aztán majd lábatlankodhatsz.

Jaj, a mumus! Fekete, kerek feje van a mumusnak, szőrös mancsa, a füle hegyes. A zsákja szurokszagú. Hű, de sötét lehet a zsákjában!

Zsuzsika átszaladt a szomszéd kertbe, fölmászott a cseresznyefára. Mikor jön már az anyukája?

Kár, hogy még nem érik a cseresznye, de legalább itt nem lesz senkinek láb alatt.

Nana! Már ordít is Burbura bácsi:

– Micsinász ott, te! Letördeled a fám ágait! Hogy vinne el a bákász! Majd szólok

a bákásznak, hogy vigyen el, az szereti az ilyen ágtördelő rosszcsonthoz.

Jaj, a bákász! Fekete, loboncos. Három lába van, olyan, mint egy kutya, de mégse kutya, hanem bákász. Csattogtatja a fogát, viszi a Zsuzsikákat. Gyorsan le a fáról, gyorsan be a házba, a legbelső szobába, ott is a nagy karosszék mögé, hogy senki se lássa. Mikor jön már az anyukája?

És akkor, kipp-kopp, valaki ott motozott a szobában. Jaj, nagyon összeszorult Zsuzsika szíve. S akkor az a valaki vékony, sírós hangon megszólalt:

- Segítség!
- Ki az? – suttogta Zsuzsika.

A fotel lába mögül elővaskodott egy szurokfeke, macskaforma lény.

- Én vagyok – mondta.

– Jaj, de helyes kis cica vagy – örvendett Zsuzsika.

Ami igaz, igaz, a macskaforma lénynek helyes, kerek feje volt, bájos, hegyes fülecskéje, és nagy, szomorú szeme.

– Nem vagyok cica – mondta mélabúsan, és még mélabúsabban folytatta: – Segítség!

Zsuzsika önkéntelenül megsimogatta a macskaforma lény selymes fejbűbóját.

– Hát akkor ki vagy, és miért kiabálsz segítségért?

– Megmondhatom, ki vagyok, de ugye nem fogsz halálra rémülni tőlem?

– Tőled, te kis butus? – nevetett Zsuzsika.

A szurokfeke lény suttogóra fogta.

– Én vagyok a mumus.

– Jaj, de aranyos – örvendett Zsuzsika.

– És azért kiáltozol segítség után, hogy segíts.

– Mindenben nagyon szívesen segíték neked. Mi a baj?

– Bömböl a barátom. Bömböl bújában.

– Mi a nagy bánata?

– Gyere, majd elmondja maga.

A mumus kézen fogta Zsuzsikát, és át-
osontak a másik szobába. Már az ajtóból
hallani lehetett a bömbölést:

– Böm-böm-böm.

A barna komód tetején egy zöld emberke
ült, zöld volt a haja, zöld a szeme, még
a kisujja körme hegye is zöld volt. Ő böm-
bölt nagy zöld bömböléssel, zöld szeméből
zöld könnyek patakja áradt, megzöldítette
Murmura néni szép, cifra szőnyegét.

– Jaj, ha ezt Murmura néni meglátja,
elvitet a zöld lificcel – sóhajtott Zsuzsika.

– Még hogy a zöld lificcel!? – óbégatott
a zöldhajú –, hiszen az én vagyok!

Zsuzsika boldogan összezsáptotta a te-
nyerét.

– Üdvözöllek, kedves zöld lific!

– Tényleg kedves vagyok? – kérdezte
gyanakodva a zöld lific.

– De még mennyire – mondta Zsuzsika.

– Nem félsz tőlem?

– Már hogy félnék egy ilyen kedves muki-
tól! Sőt, akármilyen bajod, nagyon szívesen se-
gítek, ha tudok.

– Már segítettél – mondta a zöld lific, és
kidörgölte a szeméből a könnyeket. – Az ne-
kem aranyat ér, ha nem félsz tőlem. Azért
bömböltem, mert velem ijesztgetik a gyere-
keket. Pedig én vigasztalni szeretném őket.
Hogy azt mondják az emberek a síró gyere-
keknek: Na, ne itasd az egereket, mindjárt
jön a zöld lific, és megvigasztal.

– Na, még ilyen! A végén még a konkóról
meg a bákásról is kiderül...

– Jaj! – hallatszott ekkor egy kétségbe-
esett hang. – Jaj! – egy másik hang.

– Hát ezek?

– Az egyik jaj a konkó, a másik jaj a bákász.

– Jaj, de félek – szeppent meg Zsuzsika. – Miért jajgatnak?

– Félnék tőled.

– Tőlem? – álmélkodott Zsuzsika.

– Na, ugye látjátok – mondta a mumus az asztal alá –, tudtam én, hogy Zsuzsikától nem kell félni. Gyertek csak elő.

Az asztal alól előmasírozott a konkó és a bákász. Igaz, a konkónak a szokásosnál

egy kicsit nagyobb lába volt – bumm-bummozott minden lépésnél, de azért nagyon helyre legény volt. A bákásról nem is beszélve, mert az meg olyan volt, mint egy pulikölyök. Három láb ide, három láb oda. Bemutakoztak Zsuzsikának. Ő meg táncra perdült örömeiben. Táncra perdült a mumus, a konkó, a bákász és a zöld lific is. Nagy volt az öröm. Mire – dömm – az ajtó. Dömm-dömm – jött Murmura néni.

– Gyorsan bújjunk el!

– Hol van már megint ez a lány – dübörgött Murmura néni –, most már aztán nincs kegyelem, elvitetem a zöld lificcel!

Még hogy a zöld lificcel! Pukkadoztak a visszafojtott nevetéstől. Még szerencse, hogy Murmura néni kiment, kitörhetett belőlük a harsogó hahota. Hihhi-hahaha! Zsuzsika boldogan magához ölelte új barátait.

– Alig várom már, hogy jöjjön az anyukám – mondta –, hogy megmutassalak neki benneteket.

SIKÓ-BARABÁSI ESZTER

Samunál az állatok...

Samunál az állatok körbeveszik a szoba falát. Anya öntapadós színes papírból vágta ki őket, felragasztotta a gyermekszoba falára, azóta ott menetelnek körbe-körbe. Dísztik a szobát, és őrzik a Samu álmát.

Este anya altatja Sárát, apa belealszik a Samu-altatásba. Csend van. Vajon Samunál az állatok nyugovóra tértek már?

Dehogyis tértek, hiszen dolguk van!

A nap folyamán életre kelt furcsa lények sötét sarkokban gubbasztottak eddig, de most előmerészkednek. Mind a Samu szobájába akarnak betörni. Ha bejutnak az ajtón, Samu nyögdécselni kezd álmában. Ha eljutnak a szekrénykéig, Samu megizzad, és forgolódik. Ha körbeveszik az ágyikót, Samu rémálmot lát, és felvisít.

Ezek a lények aprók, de erősek. Szervezetten érkeznek. Elöl jönnek a **Füllentések**, sápadt, vékonydongájú legények. Nem lenének csúnyák, de a szemük gonoszul villog. Őket a **Duzzogás** követi. Kisírt szemű, piszkos ruhájú. Vörös arcát szürke zsebkendőbe temeti, s olykor beletrombitál. Az **Irigység** cifra ruhában, kalapban érkezik. Szája mosolyog, de tekintete dermesztő hideget áraszt. A **Harsány Veszekedés** kedvesnek tűnik, de ha száját kitátja, menekülj, mert megsüketülsz a rikácsolástól. Még nála is szörnyűbb a **Fojtott Vita**. Az ajtó alatt kúszik be hangtalanul, ezer csápját nyújtogatja Samu felé. Utána szédeleg néhány beesett arcú, beteges kinézetű alak. Ők a **Kinemmondott Kedves**

Szavak. A menet végén **Harakok** és **Dühök** sziszegnek, folyton összekapnak, az arcuk lilásvörös.

– Jönnek – suttogja a zöld oroszlán, s minden állatka készülődni kezd.

A horda az ajtó előtt kaparászik, majd nyikkan a kilincs, és becsődülnek a szobába. De az állatok sem restek!

Összekapaszkodnak, egyre szorosabbra húzzák a kört, míg a szoba falai megmozdulnak, és elindulnak befelé. A rémek csoportja megtorpan, de tovább törtet a kisfiú ágya felé.

Ekkor a levegőből jön a segítség. A mintás függöny macskái és kutyái is harcba szállnak. Összefogóznak, a legfelső a mennyezetbe kapaszkodik, a legalsó a padlót markolja. Húzzák-húzzák, s lám, megmozdul a mennyezet, és ereszkedni kezd.

A rémségek sivítva, huhogva menekülnek, ki merre lát. Az állatkák megkönnyebbültlen fellélegeznek. Sikerült. De jaj! A kis zöld oroszlánnak megsérült a lába. Sántikál szegény.

Szerencsére már hajnalodik, így ő is nyugovóra térhet.

– Hát ezzel meg mi történt? – vizsgálgatja anya másnap reggel a falra ragasztott állat-

kát. – Biztos Samu cibálta le a lábát, de vajon hogy érte el? – álmélkodik.

– Jaj, ha te tudnád, mi történt valójában... – mondja az oroszlán, de persze anya ezt nem hallhatja.

– Na várj, ragasztok neked másik lábat. Húha, nincsen több zöld papírom. Kéket teszek, jó? – dűnyögi anya az állatkának.

– Jó, de inkább vigyázhatnál jobban ránk – mondja az oroszlán.

Anya ezt sem hallja, de ha hallaná sem értené. Végre kimegy a szobából, így a kis kéklábú zöld oroszlán is elalszik.

Pihennie kell, hiszen még néhány óra, és újra leszáll az est.

JAMES KRÜSS

Százkét apró kísértet

TÓTFALUSI ISTVÁN fordítása

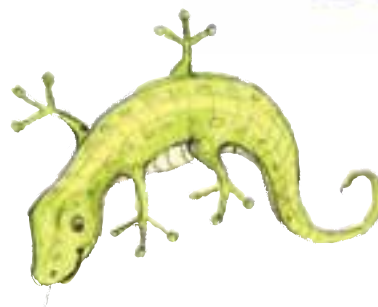
Százkét apró kísértet
ablakom megett –
kóvályognak, benéznek!
Jaj, hová legyek?

Százkét apró kísértet
ablakomra ül,
dobolnak és zenélnek
kíméletlenül.

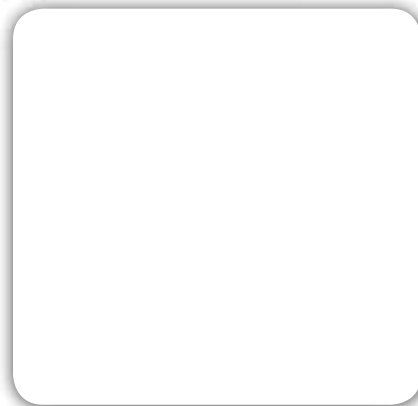
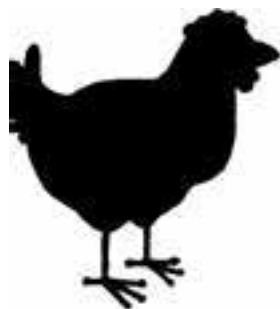
Százkét apró kísértet
ablakon benyúl –
jaj, de szörnyű, de félek,
bújok, mint a nyúl!

Százkét apró kísértet
ablakom mögül
váratlanul elszéled,
s az ég kiderül!

Százkét apró kísértet
mi volt? Már tudom:
esőcsepp volt, temérdek
az ablakomon!

KOVÁCS KATALIN rajzai

Még az árnyékától is fél – szokták mondani. Bizony, sokszor megijedünk egy-egy árnyéktól. De te most ne ijedj meg, hanem kösd össze ceruzáddal, melyik árnyék melyik rajzhoz tartozik. Az elveszett árnyékot pedig próbáld megrajzolni te magad.

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Az eltévedt papucs

Kopogó járdán csoszogó csizmák –
nézi a papucsom az utcán, kit lát.
Közölni kéne a lábakkal:
eltévedtek egy évszakkal.

Keresd meg, melyik lábbeli
tévedt el egy évszakkal,
és melyiket cserélték össze
a gazdáik.

Színezd minél
vidámabbra a novembri
rajzot.

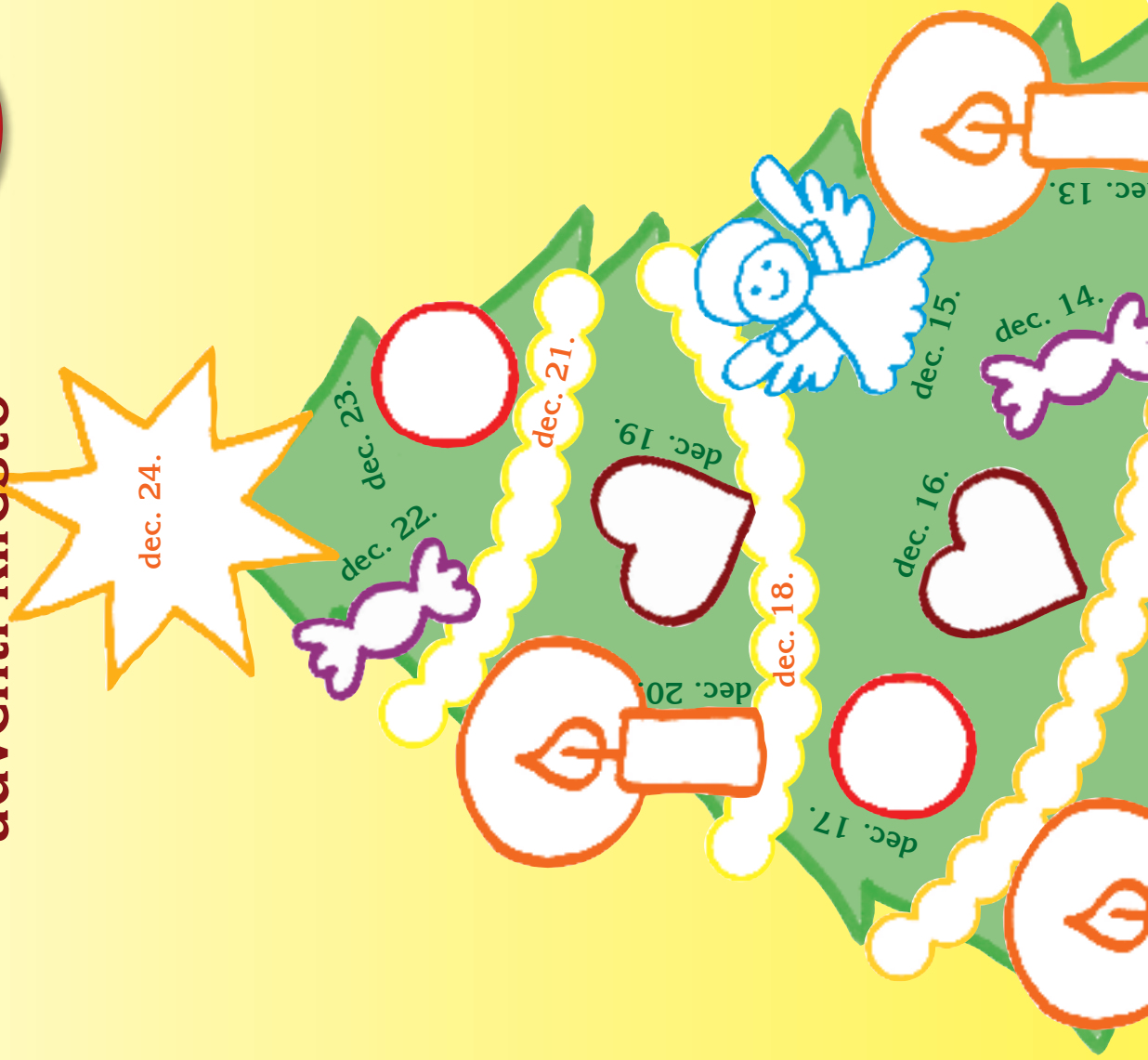
Színezd ugyanolyanra
az azonos mintájú
ernyőket.

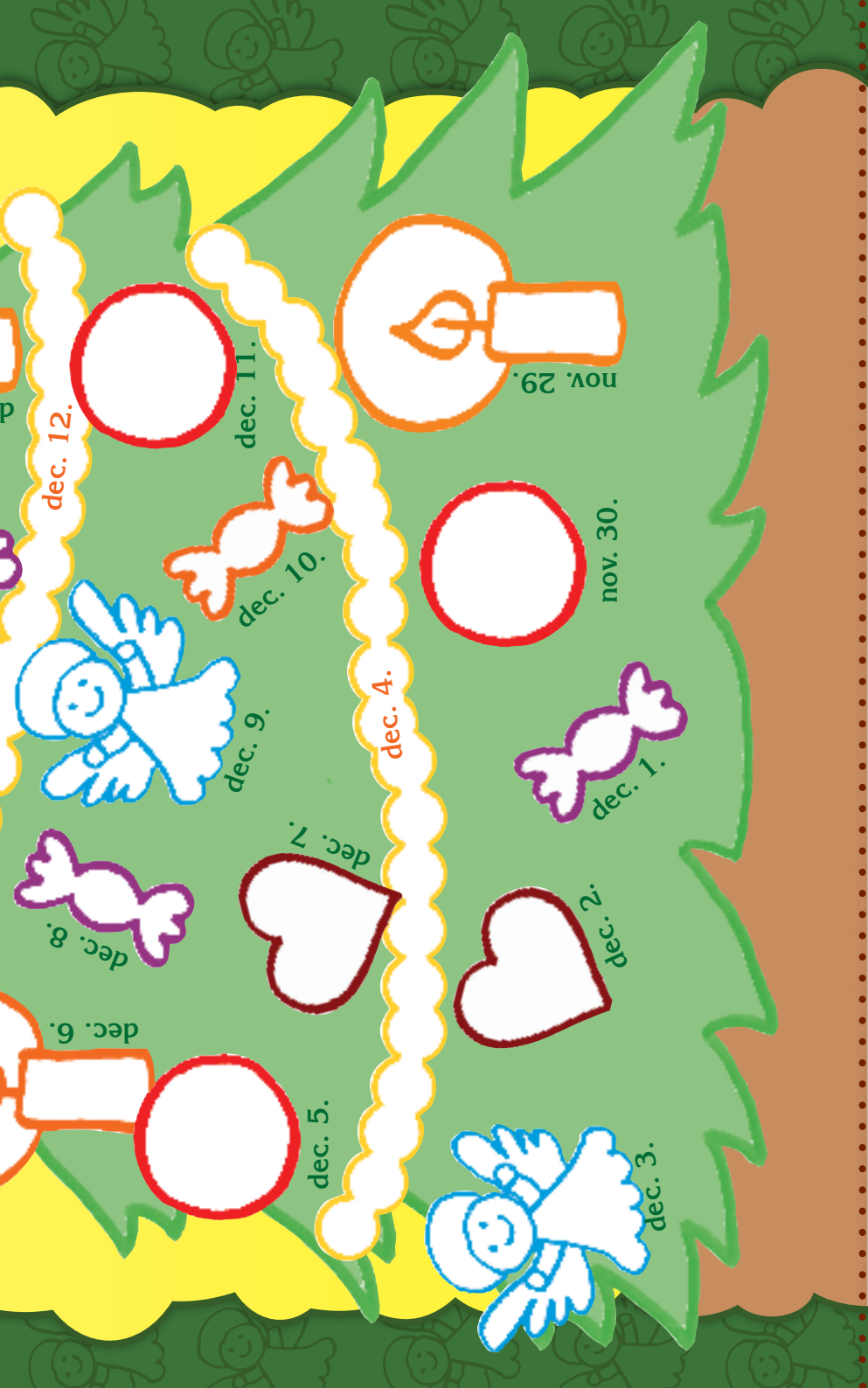
MÜLLER KATI
rajza

Számold meg az ernyőket
és a csizmákat.
Melyikből van több?

Szivárvány

adventi kifestő

Emeld ki a lapot, ragaszd kartonra, és akaszd az ágyad mellé. Advent minden estéjén színezd ki az illető naphoz tartozó rajzocskát, de csak akkor, ha úgy érzed, jósággal, kedvességgel próbáltál Jézuskához hasonlítani.

Kívánjuk, hogy Karácsony estére színes legyen ez a kis fenyő,
és boldog az egész családotod.

DÖME ZSUZSA

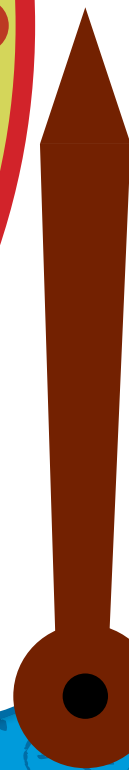
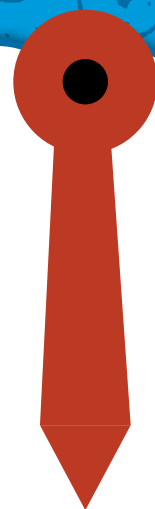
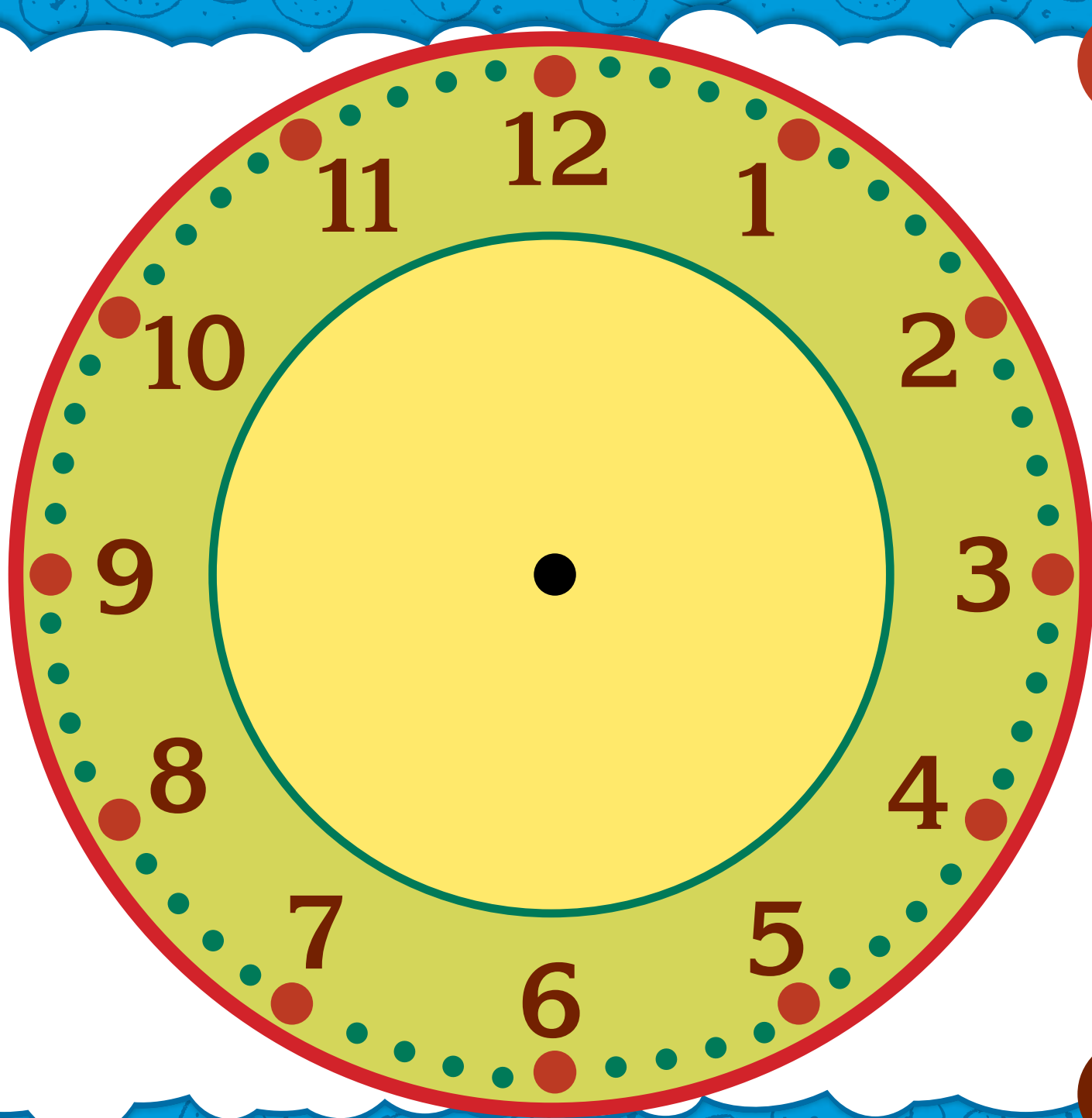
Tévesztős vers

Este jól megreggelizünk,
ebédre vacsorát eszünk,
vacsorakor uzsonnázunk.
Hát ma éjjel mit csinálunk?
Nagy tál palacsintát sütünk,
s ha éjszaka megéhezünk,
jó étvággal falatozunk,
hajnalban meg fagylaltozunk.

Ragassz a lap túlsó oldalára kartont, vágd ki az órát és a mutatókat. Parafadugó és gombostű vagy Milton-kapocs segítségével szereld össze. Állítsd be: hánykor reggelizel, vacsorázol? Mikor fekszel le?

FORRÓ ÁGNES rajzai

BÁLINT SZILÁRD

Mi lehet?

Szép állat a porszívó,
Száz méterre ordító
Jajkiáltást ad ki,
Hogy a fül lyukad ki.

Szép állat a tekenő,
Főleg, ha épp belenő
Szennyes majó, zokni.
Lusta vagy kimosni?

Szép állat a bicikli,
Reszket még egy picit, ki
Először próbálja,
De hízik a mája!

Szép állat az iskola,
De ha anyu visz oda,
Sírok, mint a mozdony –
Inkább ülök otthon.

Oldd meg ezt a feladatot,
már is okosabb leszel.
Mit látsz a rajzokon?
Egészítsd ki a csonka
szavakat.

MOSÓ_____

MOSÓ_____

MOSÓ_____

MOSÓ_____

MOSÓ_____

ISKOLA_____

ISKOLA_____

TÓTH ÁGNES

Az iskola olyan...

Úgy gondolja Aladár,
Az iskola olyan gyár,
Ahol a sok jó tanár
A tudatlan kisgyerekből
Okos embert fabrikál.

ISKOLA_____

_____ISKOLA

_____ISKOLA

BAK SÁRA rajzai

JÁNK KÁROLY

Találós kérdések

Ha ismered a betűket,
írásban,
ha nem, szóban fejtsd meg
a találós kérdéseket.

Nincsen neki keze-lába,
dércsípte a frizurája,
barlang szeme, barlang szája
ha nem lenne már kivájva,
nénék vinnék a vásárba!

Fákon keres, kutat,
kéregbe fúr lyukat,
keres benne álcát,
tör fölötte pálcát,
kopácsolva lármáz,
felfal minden lárvát.

Puha, selymes a bundája,
mindig sötét lenn a háza,
de a napfényt sose bánja.

FODOR SÁNDOR

Kukucsi gondja

Elnyílt a hóvirág,
el az ibolya is: a hólétől
megduzzadt Patak szépen
visszahúzódott a medrébe. Szállni kezdtek
a víz fölött a lepkék és bogarak. – Pisztrán-
gék lelkiismeretesen elfogyasztották belőlük
a fölösleget. Csipike nagyon jól tudta már,
hogy az ő gondos irányítása nélkül is elkap-
dossák porciójukat a víz tükreivel incselkedő
rovárnépből, ezért csak leült Nagy Kőre, és
onnan nézte a fürge, piros pettyes halakat.

Egyik délután Kukucsi is vele tartott.
Mintha reá is átragadt volna Csipike szűnni
nem akaró nyugtalansága. Pedig nem ragadt
át – azért kísértte el Csipikét, hátha valami-
képpen rájöhetne a nyugtalanság okára.

Ültek egymás mellett, és nézték a piszt-
rángokat.

– Könnyű nektek – sóhajtott Csipike,
a gondtalan fickándozás láttán.

– És nehéz annak, aki becsületes – tette
hozzá Kukucsi kötelességtudóan.

Csipike megütődve nézett rá.

– Mi bajod ezekkel a kis ártatlan piztrán-
gokkal, ugyan biza?

– Nekem aztán semmi – felelte Kukucsi. –
Te mondod, hogy könnyű nekik.

– Hát aztán?

– Hát aztán, hát aztán. Ha nekik könnyű, másnak biz-
tosan nehéz – raveszkodott Kukucsi. – Például neked.

– Nekem miért? – vágott gyanakvó képet Csipike. Már attól
tartott, hogy Kukucsi újabb sértésre készül. De ez csak legyintett.

– Jó na. Inkább nem nehéz neked. De nekem az, én pedig be-
csületes vagyok, és éppen ezért nehéz annak, aki becsületes. Na.

– Ez nálad tényleg megvan – bólintott Csipike. – Buta vagy, de be-
csületes, ezzel hiba nincs. Nehézségről azonban nem tudtam. Kérlek, mondd meg, mitől
nehéz neked?

– Attól, hogy nem szeretem a kótyonfittyeket.

– Azokat én se szeretem. De az utóbbi időben nem láttam a kör-
nyéken kótyonfittyeket.

– Na ne búsulj, mert én szüntelen látok.

Csipike tekintetében gyanakvás villant, de azért méltóságtel-
jes nyugalommal mérte végig Kukucsit.

– Tulajdonképpen kit értünk kótyonfitty alatt? Mondj egy példát!

– Én nem tudom, hogy mi ketten kit értünk, de én téged értelek
alatta, személyesen. Hát mondd meg igaz lelkedre, nem kótyonfitty
az olyan, aki mind úgy tesz, mintha valami baja volna, holott nincsen?

Csipike elsápadt.

– Holott?... És van merszed a szemembe mondani azt, hogy
holott? Hát ide hallgass, Kukucsi: mondtak már engem tö-
pörtyűnek, de azt, hogy kótyonfitty, még nem mondta ne-
kem senki. És hogyha nem találom a helyem, azért még nem
kell állandóan nyugtalanságról beszélni, de hát ezen már nem
is vitatkozom. Ám azt végképp ne mondja nekem senki, hogy

holott nincsen rá okom. Az ilyen beszédet ki kérem magamnak.

– Én is – bólintott Kukucsi.

– Akkor én most hátat fordítok neked, és hozzám többé ne szólj.

– Nem is. De te se válaszolj, mert akkor nem állom meg.

Hátat fordítottak egymásnak.

Nem beszéltek.

Nézték a vizet, nézték az eget.

Kukucsi nagyon elszomorodott. Lám, nem elég, hogy nem sikerült megtudnia, mi baja Csipikének, még össze is vesztek.

Csipike, ha lehet, még jobban elszomorodott. Hát hogyan, mikor egyetlen igazi barátja is sértegeti. Nem elég, hogy nem találja a helyét, még Kukucsi is bántja.

Hogy én milyen szerencsétlen vagyok – sóhajtott magában, ám ekkor szárnysuhogás ütötte meg a fülét. Odafentről jött a hang. Mindketten az égre pillantottak. Madár körözött felettük. Mintha izgatott lett volna.

– Szia, Madár! – kiáltotta Csipike.

– Így a jó! Így a jó! – köszönt vissza Madár, mint akinek most nincs ideje megmagyarázni, hogy miért pont így a jó, sebesen szállt el az Óriásnagy Bükkfa irányába.

– Tyúha! – rikkantotta el magát Csipike.

– Ott valami történt! – Leugrott a kőről, és szaladni kezdett arra, amerre Madár eltűnt a szeme elől.

– Én is mehetek?! – kiáltotta utána Kukucsi, és ezzel nem szegte meg a megállapodást és a haragot, mert neki csak szólnia nem volt szabad Csipikéhez, a kiáltás azonban egészen más.

– Veled nem tárgyalok! – rikkantotta vissza Csipike futtából.

– Akkor megyek – dűnnyögte Kukucsi.

Arra gondolt, hátha valami tényleg történik a tisztáson, és akkor kibékül Csipikével. Inkább visszavonja a kótyonfittyet és azt is, hogy holott.

A ti Csipikétek

Nagy Zsófia, Mezőfény

Ügyesedjünk

- János Erzsébet tanító néni osztálya a szatmárnémeti Bălcescu–Petőfi Iskolában Márton lúdját tépett papírrabkával tollazta be, a hívogató házikót néhány ügyes hajtással „építette”, majd kiszínezte.

- A szamosújvári Sünike Óvodában is megünnepeztük a Márton-napot. A kis-középcsoportos Katicák a libákat tenyérrel, a felhőket parafadugóval nyomtatták. A hideg színek telet jósolnak – írta Fodor Emőke óvó néni.

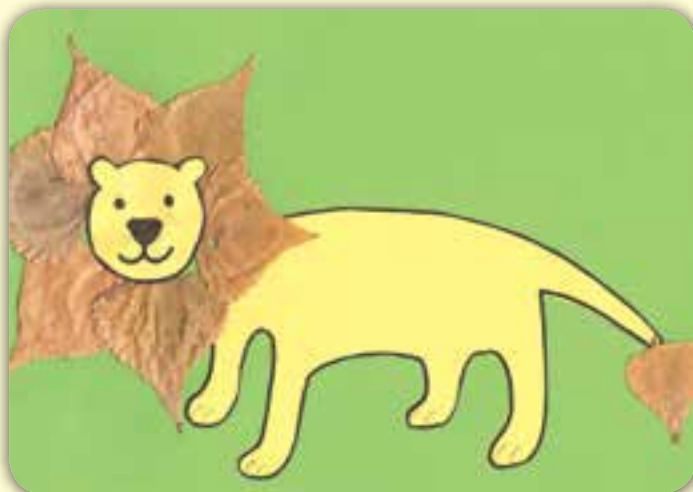
- A Márton-napi lámpás sejtelmes-fényű, akár csipkével, akár szalvétával vonjuk be – üzenik a kolozsvári Unitárius Óvoda óvónői és ifj. Jakus Istvánné óvó néni a magyarországi Méntelekről.

• Űhu, de hideg van – vacognak a baglyok **Kovács Júlia** és **Szucher Zsuzsa** csoportjában a **marosvásárhelyi M. Eminescu Pedagógiai Líceum** gyakorló óvodájában. Ahány, annyi féle, de mind okos.

• Űszben-kűdben is vidám a kedvűk a fakanálbabáknak. Az egyik **Székelyszenterzsébeten, Szakács Anikű tanítű neni**, a másik pedig a **marosvásárhelyi Unirea Líceumban, Zongor Judit tanítű neni** osztályában készűlt.

• A kollázs-oroszlán királyi sűrényét űszi levélbűl szabták. Félelem-űzőnek ajánlják **Szilágyi Mária tanítű neni** kisdíákjai a **nagyváradi Szacsvoy Imre Iskolábűl**.

Szárnybontó

Ősz van, fut a nyár,
hajlobogtatva
ugrál gombáról gombára.
– Gyere, ősz, gyere, ősz,
mindjárt jön a tél,
s nem pörög le lassan
a falevél.

Pintyi Brigitta,
Marosvásárhely

Lehullt már a falevél,
Azt suttogja, itt a tél.
Száll már a hideg szél,
Repülj el, te falevél!

Stich Andrea Szidónia,
Marosvásárhely

Lukács Noémi,
Szováta

Pattog a rózse, szikra száll,
csillagokig meg sem áll.
Fölcsap a láng magasra,
a bográcsot nyaldossa.
Kiskanál, nagykanál,
fortyog, pöfög a lekvár.

Lestyán Nikoletta,
Csíkkozmás

Molnár Ádám,
Szilágycseh

Portik Kriszta,
Szászrégen

Rózsa Abigél, Zilah

Novemberi reggel érkezik,
Éjszaka eltűnik.
Titokzatos november,
Őszidő, november.

Lukács Árpád

November, november,
Édes, kedves november.
Elmentél este,
Megjöttél reggel.
November titokzatos éjjelén
Megdobban a szívem.
Elgondolkodom az életemen.
Talán kezdődik a december?

Tóth Csongor

Ambrus-Gáspár Nóra,
Zilah

Én vagyok a kicsi cica,
Az én nevem Cicamica.
Szeretem a tejecskét,
Meg a finom főlecskét.

Gazdasszonyom ha simogat,
Ölébe bújok, elaltat.
Korgó hassal felébredek,
Kicsi egérkéket lesek.

Hogyha egyet elkaphatok,
Cicamica-táncot járok.
Perdülj, fordulj, táncolj velem,
Lessünk egérkéket ketten.

Péter Nóra, Zabola

Lobonc Vivien, Kaplony

Jaj, de pompás ez a szeretet!
Minden nyarat szeretek,
Mert akkor jön a kedvetek!
Minden őszi napot szeretek,
Mert együtt lehetek veletek!

Szabó Mercédesz,
Nagyvárad

Jáni Márta,
Gyergyószentmiklós

Dóczi Dorottya Vivien,
Nagyvárad

Csipike postája

Azért szeretem novembert, hogy vigasztaljam szegényt, hiszen kevés barátja van, mindenki szidja, és csak azt várja, hogy elteljen. Pedig a ködös, zimankós időben oly jó a meleg odúban mesét, levelet olvasni, és oly jó elkezdni az adventi készülődést. De levelet írni, rajzolni, kézimunkázni is jó! Próbáljátok csak ki, és az eredményt küldjétek el nekem.

- Baráti ölelést küldünk Csipikének és a Szivárványnak. Szeretettel és nyitott szívvel várunk minden lapszámot. **Szigeti Éva tanító néni és zabolai osztálya**

- **Szodorai Melinda tanító néni szilágysomlyói** kisdiákjai önzetlen barátságukkal szerez-

tek örömet a fogyatékos gyerekeknek. Együtt kézimunkáztak, játszottak, megtapsolták egymás előadását. Ez a kép az Alma-napon készült.

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd
a gyűjtőlapra!

E lapszám
támogatója:

• Mosolyukkal és vidám üvegmécsesükkel pótolták a fáradt novemberi napocska fényét **Koncz Tünde tanító néni** diákjai a **szatmárnémeti M. Eliade Iskolában**.

• A Szivárványból mindent elolvastunk, és minden feladatot megoldunk. Osztályunkban megnőtt a rajzolási kedv, amikor egyik társunk rajza és verse megjelent a lapban. **Csedő Magdolna tanító néni és csíkszentgyörgyi** kisdiákjai

• **Kőrösi Mária tanító néni** nemcsak osztály-ünnepélyekre hívja meg a szülőket. **Szalárdi** osztályában anyukák, apukák segítségével készültek el a tavalyi Szivárvány adventi naptárai. Vajon az idén is így lesz?

• Mi is megrendeltük a Szivárványt. A meséi érdekesesek, szépek a kézimunkák. Csipike postáját mindenki elolvassa. Alig várjuk a következő számot, hogy dolgozhassunk belőle. **Nagy Éva tanító néni és zetelaki osztálya**

• Ezt az igen tartalmas, szép lapot nézegetve, olvasgatva csak szépet és jót tanulhatnak a felnőttek is, nemcsak a gyermekek. Nagyon tetszik a Rajzüzenet rovat. Mivel Boglárka lányom legkedvesebb elfoglaltsága a rajzolás, mi is küldünk három rajzot.

Vécsey Zoltán Csíkszeredából

Címlap:

UNIPAN HELGA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermek képes lapja.

Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva. Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.

E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001

A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001 B.C.R., SÚC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR-EDITURA S.R.L. CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Rajz-üzenet

Roth Ákos,
Kolozsvár

Iván Cynthia,
Szatmárnémeti

Várdai Ruben,
Lele

Dénes Ákos,
Zilah

Riscou Roland,
Lázári

Ára 3 LEJ, 400 FT